

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2544

гр. София, 29.03.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в закрито заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

като разгледа дело номер **2129** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 34, ал. 6 от ДОПК.

Образувано по жалба на "К. Д. С.а.р.л. - Клон България" К., ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], ет. 1, чрез адв. Т. М. с адрес за кореспонденция: [населено място], п.к. 1000, [улица], ет. 7, срещу Мълчалив отказ по смисъла на чл.131, ал. 1 от ДОПК на ТД на НАП да се произнесе по Искане за прихващане или възстановяване на по чл. 129, ал. 1 от ДОПК с вх. № 70-00-942/24.09.21 г., потвърден с Решение № 40 от 07.01.21 г.на Директора на Дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП.

С Искане за спиране на съдебното производство от 22.03.22 г. жалбоподателят твърди, че са налице основанията по чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК, тъй като на стр. 4 от Решение № 40/07.01.2022 г. на Директора на Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП ставало ясно, че повторното ревизионно производство, възложено със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22002221002940-020-001/25.05.2021 г., за периода от м.02.2019 до м. 10.2019 г., е от значение за уважаването или пълното/частичното отхвърляне на Искането за прихващане или възстановяване с вх. № 70-00- 942/24.09.2021 г. на "К. Д. С.а.р.л. - Клон България" К. с ЕИК[ЕИК]. В тази връзка моли на основание чл. 34, ал. 1, точка 2 от ДОПК съдът да спре съдебното производство до издаването на ревизионен акт по повторно ревизионно производство, възложено със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22002221002940- 020-001/25.05.2021 г. за периода от м.02.2019 до м.10.2019г.

Ответната страна, не е взела становище по искането.

Съдът като прецени оспорвания административен акт и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Делото е по жалба на на "К. Д. С.а.р.л. - Клон България" К., ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], ет. 1, чрез адв. Т. М. с адрес за кореспонденция: [населено място], п.к. 1000, [улица], ет. 7, срещу Мълчалив отказ по

смисъла на чл.131, ал. 1 от ДОПК на ТД на НАП да се произнесе по Искане за прихващане или възстановяване на по чл. 129, ал. 1 от ДОПК с вх. № 70-00-942/24.09.21 г., потвърден с Решение № 40 от 07.01.21 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП. Решение № 40/07.01.2022 г. на Директора на Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП е било връчено на 11.01.22 г. Жалбата срещу него е подадена в Дирекция „ОДОП“- С. на 25.01.2022 г., се установява от постановения на нея вх. № 53-04-75/25.01.2022 г.

Искането за спиране е на базата на Решение № 40/07.01.2022 г. на Директора на Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП, в което се твърди, че повторното ревизионно производство, възложено със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22002221002940-020-001/25.05.2021 г., за периода от м.02.2019 до м. 10.2019 г., е от значение за уважаването или пълното/частичното отхвърляне на Искането за прихващане или възстановяване с вх. № 70-00-942/24.09.2021 г. на "К. Д. С.а.р.л. - Клон България" К. с ЕИК[ЕИК]. Към искането не са представени доказателства, за посочените в него твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Изложените от жалбоподателя твърдения, чрез които същият обосновава наличие на предпоставките по чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК, се свеждат до обстоятелствата, че пред съда се разглежда спор, срещу Мълчалив отказ по смисъла на чл.131, ал. 1 от ДОПК на ТД на НАП да се произнесе по Искане за прихващане или възстановяване на по чл. 129, ал. 1 от ДОПК с вх. № 70-00-942/24.09.21 г., потвърден с Решение № 40 от 07.01.21 г.на Директора на Дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП, защото повторното ревизионно производство, възложено със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22002221002940-020-001/25.05.2021 г., за периода от м.02.2019 до м. 10.2019 г., е от значение за уважаването или пълното/частичното отхвърляне на Искането за прихващане или възстановяване с вх. № 70-00- 942/24.09.2021 г. на "К. Д. С.а.р.л. - Клон България" К. с ЕИК[ЕИК].

Съдът счита, че в случая не е налице общност на фактите, тъй като не може от едни и същи правопораждащи факти да се обосноват различни последици, респ. да се определят различни данъчни основи, поради което съдебното производство не следва да се спира до приключване на повторното ревизионно производство.

Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК производството се спира при образувано административно, наказателно или друго съдебно производство, което е от значение за изхода му – след представяне на удостоверение, издадено от органа, пред когото е образувано. Целта на тази разпоредба е да се даде възможност при провеждане на други производства, от типа на посочените, при тях да се изяснят факти от значение за хода на ревизионното производство, които имат отношение спрямо правилното и законосъобразно определяне на публичните задължения на ревизирания субект, в израз на принципа за обективност, съгласно чл. 3 от ДОПК.

Видно е, че в цитираната норма се уреждат случаи, при които в хода на съответното производство по ДОПК, от органите по приходите се установи наличието на друго производство, независимо дали то е административно, наказателно или съдебно, спорът по което се явява преюдициален, то съответното производство да се спре. От определящо значение е това образувано друго съдебно или административно производство да има значение за изхода на производството по ДОПК, по отношение на факти, които не могат да бъдат установени в самото административно производство или при упражняването на административен или съдебен контрол върху

приключващия го акт, т. е. да е налице преюдициалност по отношение на съответното производство по ДОПК.

В конкретния случай обаче не е налице правопрепятстващ факт от визираните в хипотезата на цитираната законова норма, която да влече като правна последица спиране на производството.

Обстоятелствата, на които се позовава жалбоподателя, дори да имат значение за правилното определяне на данъчните му задължения, не се намират в пряка преюдициална зависимост, която да налага спиране на съдебното производство.

На първо място следва да се посочи, че при определянето на данъчните основи за облагане по ЗДДС участват различни компоненти, които не се припокриват. Периодите не са идентични, както не са идентични и сделките/доставките, които могат да участват при определяне на данъчната основа за облагане по съответния материален данъчен закон. Вярно е, че понякога може да е налице съобщност на фактите, които да имат значение за данъчното облагане и по ЗДДС и по ЗКПО, но това не поставя в преюдициална зависимост едното производство спрямо другото. Такава зависимост не следва нито от съответните материални данъчни норми, нито от вида на производството – административно или съдебно.

На второ място фактите, които се твърдят в жалбата и обстоятелствата, на които се позовава жалбоподателят, не могат да се установят по твърдения начин в съдебното производство по обжалването на предишния РА или И.. Силата на присъдено нещо в съдебните решения по обжалването не декларативните административни актове/каквито са ревизионните/, няма установително действие по отношение на фактите в това административно производство. Със сила на присъдено нещо се ползва съдебното решение само досежно валидността и законосъобразността на ревизионния акт, както и дължимостта на установените с него публични вземания и то за конкретен период. Посоченото действие на решението не се разпростира спрямо приетите факти, като част от хипотезата на конкретната материалноправна норма, още повече, когато е налице друго отделно производство, когато тези факти подлежат на отделно установяване по предвидения в процесуалните закони ред. Ето защо при извършване на ревизията органите по приходите следва да установят фактите, от значение за данъчното облагане в конкретното ревизионно производство самостоятелно, при спазване на основните начала на административния процес, визирани в чл., чл. 2, 3, 4 и 5 от ДОПК. Установената данъчна основа за облагане при приключване на производството по обжалване на предходния РА би имала евентуално значение и за определяне на задължения по ЗДДС, с оглед принципите за обективност и този на служебното начало, но не и преюдициално значение за изхода на второто производство.

Извън това в производството по чл. 34 от ДОПК съдът е инстанция по същество и съдът може да постанови спиране на производството, ако основанията са налице.

Ето защо направеното искане, се явява неоснователно и следва да се отхвърли като такава.

Водим от горното и на основание чл. 34, ал. 6 от АПК, Административният съд – С. град, Трето отделение, 71 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на "К. Д. С.а.р.л. - Клон България" К., ЕИК[ЕИК], седалище и

адрес на управление в [населено място], [улица], ет. 1, чрез адв. Т. М., за спиране на изпълнението на оспорения по делото Мълчалив отказ по смисъла на чл.131, ал. 1 от ДОПК на ТД на НАП да се произнесе по Искане за прихващане или възстановяване на по чл. 129, ал. 1 от ДОПК с вх. № 70-00-942/24.09.21 г., потвърден с Решение № 40 от 07.01.21 г.на Директора на Дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП.
Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: